

Boldogság!

Amit az emberek keresnek itt a földön, az a boldogság. Boldogtalankat sokat ismerünk, mert abból több van, és amikor erről beszélek - illetve írok - felmerül bennem a kérdés: „És velem mi van?” Amennyiben a két kategória között kell választanom, hova sorolom magamat?! Boldog, vagy boldogtalan?

Sok ember a körülményeitől teszi függővé, illetve várja a boldogságot.

Például: szabad vagy rab, egészséges vagy beteg, szegény vagy gazdag, sikeres vagy kudarcokkal teli? ... és persze lehetne még ezt sorolni.

Azért mindannyian ismerünk egészséges, sikeres, gazdag illetve szabad embereket, akiről vagy az életük cselekedetei, vagy saját vallomásuk beszél boldogtalan állapotukról, mert a körülmények csak ideig-óráig képesek boldoggá tenni az embert.

Azt gondolom a boldogság egy állapot, mégpedig a szív állapota, amit a körülmények megváltozása nem tud elrabolni. Hívó keresztényként írom ezeket a sorokat és tudom, az igazi szívben megjelenő boldogság nem e boldogtalan földi világ gyümölcse. Mindenki, aki innét várja előbb-utóbb csalódní fog, mert emberekben és tárgyokban az igazi boldogság nem lelhető meg. Boldogságot egyedül Isten képes adni, ami el nem múló és a szívet megelégtítő állapot.

Személyesen, amikor megismertem Istent a Krisztusról szóló evangélium által, konkrétan egy hosszú szabadságvesztés elején voltam, kilátástalan és igazán boldogtalan élet-

tel. A szívembe minden lakott, csak boldogság nem. Az evangéliumnak engedve megvallottam, letettem bűneimet egy kimerítő imádságban Krisztus keresztnél és az Úr Jézus vére eltörölte azokat. Ajándékkul adott egy új szívet, ami szív egyik állandó jellemzője a boldogság. Boldogság, mint állapot, amit néha vagy gyakran beárnyékolnak a földi élet sötét felhői, fel-felkapaszkodó régi természet követelőzései, de elvenni nem tudják, mert az ajándék nem földi, hanem mennyei.

Így a feltett kérdésre a válaszom: Boldog vagyok, mert boldoggá tett és tesz az Isten.

Itt hadd legyen nagyon személyes és kérdezzem meg tőled: Boldog vagy? Ismered azt a boldogságot, ami Krisztusból fakad?

Két lényeges igeversből az első: Jelenések könyve 14:13, ami áttör minden földi akadályon, még a halálon is – „írd meg: *Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg...*”

Amennyiben nem a tiéd ez a boldogság, hívlak az Úr Jézushoz, ahhoz az Istenhez, aki boldoggá tud tenni a legboldogtalanabb körülmény közepette is. Mindaz, ami terhel, amivel küzdesz vagy megkötöz, leoldódik, lehull rólad a kereszt tövében. Kiáltst Istenhez, mert Nála van életed boldogságának kulcsa, és amit Ő kinyit, soha senki be nem zárhatja többé.

A második igevers: Római levél 4:7 „*Boldogok, akiknek megbocsátattak törvénszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik.*”, vagyis elfedezték bűneiket.

Szeretettel,
Boros Lajos

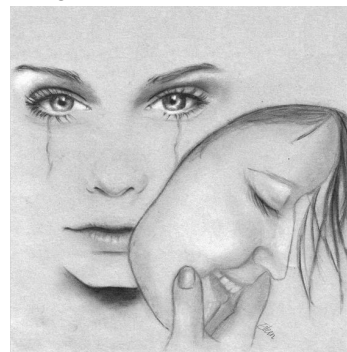
Februári imaszándékunk:

Mutasd meg Uram a bennünk lévő jó szándékot!

Kempis Tamás—Krisztus követése:

Mások hibáinak és akármilyen gyarlóságainak elviselésében türelemre törekedjél; mert tebenned is elég sok van, amit másnak kell eltűrníe (I.16.5)

Gyakran magunk sem tudjuk, mihez van erőnk, de a kísértés kimutatja, kicsodák, micsodák vagyunk. (I.13.19)

Keresztrejtvény

★	3	4	5	6	9	10	12	14	★
M1									A
1						2			
3						M2			
6	1			4				5	
				7				15	
				7					
8						9			
10	2					11			
							11		
							13		
12				13					
				8					
14		15						16	

VÍZSZINTES

1. A dzsungel könyvének farkasvezére
2. női hangnem
3. lócsemege
4. lábbal illet
5. oxigén vegyjele
6. bér, fizetés angolul
7. roppanás, törés angolul
8. futónövényes árnyék
9. nyertesnek járó jutalom
10. istentiszteletet tart a pap
11. móló eleje!
12. páratlan kazán!
13. osztrák sörszaküzlet
14. névelő
15. év angolul
16. rajz szélei!

FÜGGŐLEGES

1. magyar rendszámjelzés
2. méter
3. székesegyház
4. magyar buszmárka
5. község a Duna-kanyarban
6. alumínium vegyjele
7. nem ez!
8. elektron
9. Károly becézése
10. kerek betű
11. végtag
12. hízik
13. liter
14. üres jel
15. pajzs alakú színes jelvény szimbólumokkal

Mindig mehetünk!

Azt gondolom, gyakran hajlamosak vagyunk azt hinni, Jézushoz csak akkor mehetünk, ha rendbe szedtük az életünket. Sokan azért maradunk el, először a vallásgyakorlástól (mise, istentisztelet), aztán később az imától is, mert olyan ciki bevalani, hogy tornyosulnak a vétkeim. „Majd jövök, ha nincsenek már bűneim” – mondta valaki az őt szeretettel hívogató paptestvérnek. S valahogyan ilyesmit suttogunk a lelkiismeretünknek is, amikor a benne megszólaló Isten szelíd hangja szólít.

Na, ez kb. akkora botorság, mint annak az édesanyának a szava, aki azért nem engedte iskolába a 7 éves gyerekét, mert még írni sem tud. Nehezen lehetett meggyőzni róla, hogy hiszen épp az ilyeneknek találtak ki az iskolát.

Ha beleolvasunk a Bibliába, csak úgy dőlnek elénk a mindenféle gyengeséggel, bajjal, bűnnel megterhelt emberek. Van ott a saját népét kifosztó vámos, parázna nő, a római hatalomnak „benyaló” áruló, magamutogató farizeus és még ezernyi más. Egyiknek sem mondja Jézus, hogy „neked

most nem aktuális, csak szenteket gyűjtök”.

„Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam” – mondta. És itt bizony nem azokra gondol, akik véték nélküliek – már csak azért sem, mert olyanok nemigen vannak – hanem azokra, akik magukat igaznak tartják, s eszük ágában sincs bármi olyat meghallgatni, amittől változtatni kellene a kényelmes életükön.

Jézus mindenkit hív és vár! Férfit és nőt, szegényt és gazdagot, magyart-cigányt-oroszt-amerikait-japánt-afrikait stb. És igen! Hívja a rabokat és a fogva tartókat, a bírókat, az ügyészeket, a rendőröket is. A kérdés már csak az, ki az, aki nem csak meghallja ezt a hívást, hanem oda is fordul Istenhez.

Ha neked hályog van a szemeden, hiába mesélek neked óriási sztorikat egy remek szemorvosról, ha nem mész el hozzá megoperáltatni magad, homályban maradsz.

Isten dolgairól sem elég hallani! Hidd el, sok magát kereszténynek gondoló ember sem jut sajnós ennél tovább. Egyszer beszéltem egy hitetlen asszonnyal, mesélve, hogy öröm Jézussal járni. Ezt vála-

szolta: nem hiszek én abban a kereszténységben. Az én szomszédasszonyom minden reggel ott van a templomban, de amikor kértem tőle salátapalántát, mert láttam, hogy sok van neki, egy darabot sem adott.

Hát igen! Nem a szavaink, a tetteink, az életünk árulja el igazán, hogy ki – mi az életünk vezérfonala. Ám Isten is csak akkor tud alakítani minket, ha ráfigyelünk. Lehet ezt elcsendesedve befelé figyelve, hitre jutott testvér szavait hallgatva, Újszövetséget olvasva, vagy akár egy szép pillangóban, vagy zúzmarás ágban gyönyörködve. Persze az igaz úton járás nem megy egyszerre, csak apró lépésekben haladva. Érdemes kicsi célokat kitűzni, ne rögtön Teréz anyák akarjunk lenni.

Merjünk bátran felkerekedni és Jézushoz menni! Tuti biztos, hogy nem zavar el!

Szeretettel „Gesztenye”

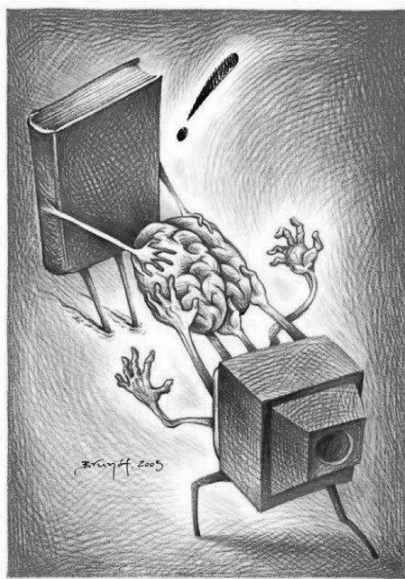
**A feleségem ma kávé
csinált nekem, és rám
kacsintott, amikor
odaadta a bögrét.**

**Sosem féltém még
ennyire meginni
a kávémat.**

Tiszta szívvel

Attila kilépett a börtönfolyosóra. Frissnek érezte magát, tegnap a lavórban kimosta a ruháit a mai nap kedvéért. Rövid szöveget ismételtetett: „Nincsen apám, se anyám, se bölcsöm, se hazám”. Picit fellélegzett, mint mindig, ha kilépett a 19-es zárkából. Viszont elfogta a nyomasztó érzés, ha vissza kellett menjen oda, amit jelenleg az otthonának tartott. Folyton ráléptek az önbecsülésére, kikezdték, csipkedték, tiszteletlenek voltak vele és alacsonyabb rendűként kezelték. Hiába ő akkor nem tartozhatott a jogyeretek közé, a vezető szerepek akkor foglaltak voltak... Akkoriban elég kemény volt a nem dolgozó börtön. Érdekek és önközpontúságok súrlódtak nap, mint nap, aminek kisüléseit a gyengébbek nyeltek el. Mindig is gondja volt avval, hogy kiálljon önmagáért, nem igazán becsülte magát. Idebent pedig, ahol kőkeménynek kell lenni, nem mutathatta ki a szeretetét, különben még köcsögnek nézték volna a többiek. Az elején próbálta magát ő is harcosnak álcázni, de a tapasztaltabb síttesek rögtön kiszúrták, hogy hajlítható ember. Aki pedig hajlítható és nem kap csomagot és nem is törődnek vele kintről, az kiszolgáltatott lesz. Emiatt szenvedett. De még jobban fájt neki, hogy nem írt neki a családja. Főleg az anyja fájt neki nagyon. Se a testvérei, se az apja. Volt családja, de úgy érezte, hogy még sincs. Nem törődtek vele... A zárkában is kapta az ívet rendszeresen. Egyre gyakrabban érezte azt, hogy nem bírja. Miért is teremtette az Isten őt ilyen érzékenynek! Mégis volt benne egy belső tartás, a szabadság utáni élet reménye és az Istennel való kapcsolata. Úgy volt vele, hogy mindenki azt mondhatja, amit akar ő róla, de ő már meg van világosodva, Ő amúgy is okosabb. A széttiport, mégis szépséges, kis lelki világában, így érezte

a revansot titkon a sérelmeiért. Voltak oázisok, ahol megpihenhetett. Ezekben a helyeken nem kellett a börtön és a zárkája mérgező légkörét magába lélegezni. Ilyen hely volt a gimnázium, ahol a jó képességeivel magasan a többiek fölé emelkedett. A tanárai becsülték őt és kedvelték. Ezért is szeretett ide lejönni a tantermekhez. Már előre várta azokat a napokat, amelyeken börtönsuli volt. Addig sem kellett a zárkájában lennie. A másik ilyen oázis az éjszaka volt, amikor végre lekapcsolták a tv-t, a többiek elaludtak és magára maradt. Ilyenkor, de szeretett magában lenni, el is mondta az imádságát mindig a Jóistenkének, hogy áldja meg azokat, akik megnehezítették a létezését most és a múltban. Nem törődött vele a családja, de ő mégis fohászokodott értük...

9GAG.COM/GAG/4613161

Most is egy ilyen oázisba tartott a harmadik emelet közösségi termébe. Igyekezett a folyosón úgy járni, mint egy légies lidérc, nehogy szemet szúrjon sorstársainak. A fejében ez kavargott: „Harmadnapja nem eszem, se sokat, se keveset...” Odalépett a szintes őrhöz. Köszönt illedelmesen, mint mindig. Mondta a nevét, a törzsszámát és felkérdezkedett a szavaló versenyre, a harmadikra.

Közben suttogta magában: „Hogyha nem kell senkinek, hát az ördög veszi meg, tiszta szívvel...”

Csendben várta a sorát, a többiek vagy próbáltak, vagy nevetgéltek. Olyan nehéz volt jelen lenni a valóságban, amikor emberi társaság vette körül. Rejtőzködő lélek volt. Ilyenkor csak félig volt jelen, különálló szigetet alkotott, egy virágzó földdarabot. Reá pedig gondolatokból, érzésekből és fantáziából poliszokat és fellegvárakat emelt. Felállt a pódiumra a mikrofonhoz. Egyszerre minden bánat, sorstalanság, szenvedés, lelki nyomor és emberszeretet kiömlött ezzel a verssel együtt belőle, nem is vett magáról tudomást, hisz az egész világnak fejezte ki önmagát ezzel a majd százéves üzenettel: „s halált hozó fű terem gyönyörű szép szívemen”. Az alatt az egy perc alatt, amíg elmondta a verset, csodálatos, különleges lénye megmutatkozott a lírán keresztül. Megtapsolták, de nem foglalkozott vele, nem igazán hatotta meg.

Már az eredményt hirdették. A merengés és a bambulás határán mintha a nevét hallotta volna, de elhessegette magától ezt az észszerűtlenséget. A néma csendre viszont magához tért. Az emberek egymást nézegették, valakit kerestek. Valaki rászólt: Attila, állj már fel! Erre mindenki felé fordult és mosolyogva tapsolt. Odadermedt a székhez. Szívét, mintha kivákuozták volna. Döbbenet, reszkető lélegzettel állt fel, mosolygott és meghajolt. Boldog volt, önfeledten boldog, tiszta szívből boldog. De régen érzett ilyet. Magával vitte ezt a boldogságot a zárkába, a börtönbe, a magányba, a szabadságba. Az Isten színe elé is elvitte, amikor sok év múltán, Jézus rá mutatott neki, hogy tiszta szívéből szerette azokat, akik annyit bántották...

Lólé Attila

Minden ember boldog akar lenni...

Harangozó Teréz régi slágere kifejezi az emberek vágyát a boldogság után. Azt tapasztaljuk, hogy nem mindenki érzi magát boldognak. Az emberek különféle utakon keresik a boldogságot. Van, aki úgy gondolja, hogy a függetlenség teszi boldoggá, ezért nem kötelezi el magát senki felé. Mások az utazgatás, a vásárlás illetve a gazdagodás által akarnak boldogok lenni. De ezek a dolgok csak rövid távon adnak örömet.

Az igazi boldogság személyek között valósulhat meg. Thomas Merton trappista szerzetes szerint a boldogság az önzetlen szeretet gyümölcse, amely a szétosztás arányában növekszik. Legfőbb jellemzője a belső béke, amely a másokkal való törődésben gyökerezik. Akkor találjuk meg, ha a mindennapi feladatainkat olyan jól végezzük, amennyire csak tőlünk telik.

Egy éve helyezett el Fertőrákosról a püspök úr a szülőfalumba, ahol nagy szeretettel fogadtak. Jól érzem magam itt!

A boldogság egyik feltétele az elégedettség. Ma sok embernek a legnagyobb baja az elégedetlenség. Ennek oka az, hogy túl magas az igény szint. Teljesíthetetlen, emiatt jön a csalódás, kiábrándultság, mások hibáztatása. Marie Louise Vert-nek van egy története a kőről, amely mindig elégedett volt. Magas hegy tetején lakott. Boldogan nézett körül. A Föld rossz szellemének ez nem tetszett és egy vihar után a kő völgybe zuhant hús folyó medrébe. Jól érezte ott magát, ahogy a pisztrángok úszkálta körülötte. A gonosz szellem ennek sem örült. Felduzzasztotta a folyót és az a tengerig görgette a követ, mely egyre kisebb lett. Örvendezve látta meg a tengert. A gonosz szellem nagy szelet varázsolt. A kő ide-oda csapódott a szirtek közt, végül egész kicsi lett. Gyermekek játszadoz-

tak vele a tengerparton. Egyre kisebb lett. Aztán jött egy szellő és elfújta a követ, amelyik mindig elégedett volt.

Bíró püspök úr mesélte, hogy amikor Peruban járt és egy család félig földbe vajt sátrába bement, látta arcukon a mosolyt. Megkérdezte az apát, hogy boldogok-e? Azt felelte, hogy igen. Miért? Körbenézett és azt felelte: mert itt van a feleségem, itt vannak a gyermekeim. Később sokat gondolkodott László püspök atya, hogy mi a különbség a perui és az európai emberek között. Rájött, hogy a peruiak az életet választották és boldogok lettek, az európai ember pedig az élet színvonalat és boldogtalan, mert mindig színesebb TV, újabb mobil kell. Elégedetlen.

Én boldog vagyok, hogy fiatalon megtaláltam a hivatásomat. Naponta bemutathatom a szentmisét, hirdethetem Jézus örömhírét. Nagy családban nőttem fel, ahol a szeretetlégkör uralkodott. Hálás vagyok a Jóistennek és szüleimnek ezért. Boldog vagyok, mert a nehéz helyzetekben megerősödtem, mert sorra kapom a felkéréseket. Boldoggá tesz, hogy sok embernek nyújthatok vigaszt, mert sokan vesznek körül szeretetükkel. Szeretek gyóntatni: katolikus iskolában, lelkigyakorlaton, közösségben, egyéni lelki vezetés során.

Testvérem! Te is boldog akarsz lenni? Lép ki önmagadból, nyiss a társaid felé. Vedd észre, miben segíthetsz rajtuk. Ne amiatt zúgolódj, ami nincs, hanem azt értékeld, ami van. Előfordul, hogy nem sikerül a szeretet megélése, mert nem fogadnak el. Ne feledd, hogy Jézus mindig nyitott a kapcsolatfelvételre. Számít rád, bízik benned. Rajtad múlik, hogy létrejön-e köztetek egy barátság.

Most nem lehet veled a hitvesed, gyermeked, mégsem vagy egyedül. Jézus melletted van.

Megszólíthatod. Ő olyan boldogságot ígér, ami nem múlik el. Meghallgat, megért, együtt érez veled. Azt akarja, hogy boldog legyél. Nem múltó evilági értéket ígér, hanem önmagát adja és az örök boldogságra hív meg. Megbocsátja őszintén megbánt bűneidet. Ő feltétel nélkül szeret. Már most megtapasztalhatod az igazi boldogságot, de az teljesen Isten Országában tölts be a szívedet.

Szeretettel:
Lajos atya

Humor

Olga nővér a zárdaablaknál ül, s az otthonról kapott levelet bontogatja. Talál benne egy tízdollárt. Lenéz az ablakból és meglát egy rongyosan öltözött embert, aki a lámpaoszlophoz támaszkodva álldogál. Olga nővér gyorsan ráírja egy darab papírra: "Van remény – Olga nővér".

Becsomagolja a tízdollárt és ledobja az ember lába elé. Az felemeli, majd értetlen arccal megbillenti a kalapját, és elmegy.

Másnap szólnak a nővérnek, hogy egy ember mindenáron beszélni akar vele. Olga lemegy a kapuhoz és ott találja a tegnapi embert, aki szó nélkül átnyújt neki egy köteg bankjegyet. – Hát ez meg mi? – kérdezi a nővér.

– Hatvan dollár. A nyereménye. Van Remény öt az egyhez befutott.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses ügyvezető elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta
mecseshp@gmail.com